

Κουβεντούλες με τον παπά Θεόληπτο. Επικίνδυνες συζητήσεις

Ορθοδοξία / Πνευματική ζωή

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

-Παπα Θεόληπτε, τι ακριβώς έγινε σήμερα;

-Τι έγινε δηλαδή;

-Ε πως! Την ώρα που όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν ξεκινήσει μαζί σου μία συζήτηση για όλα αυτά τα πικρά και δύσκολα που συμβαίνουν στον κόσμο, εσύ, ενώ μιλούσες μία χαρά μαζί τους, ξαφνικά σταμάτησες απότομα σαν να μην υπήρχαν άλλοι άνθρωποι μέσα στο αρχονταρίκι.

-Εσύ, πώς τους είδες τους ανθρώπους από κει και πέρα;

-Μερικοί οπωσδήποτε ξαφνιάστηκαν, είμαι βέβαιος όμως πως μερικοί στεναχωρήθηκαν πολύ ίσως και να προσβλήθηκαν λιγάκι. Ήταν και μία κυρία δίπλα μου η οποία όταν σε είδε έτσι ξαφνικά να αλλάζεις, μου ψιθύρισε: «Χριστέ μου, κάτι έπαθε!».

-Να 'ναι καλά η γυναίκα, πρέπει να έχει καλή καρδιά.

-Με σένα όμως τι συνέβη;

-Άκου αδελφέ μου: Εδώ κάθε Κυριακή, αλλά και τις καθημερινές, έρχονται άνθρωποι πολλοί. Άνθρωποι πονεμένοι, έρημοι, ακόμη και θυμωμένοι. Τους νιώθω βαθιά, αλλά είναι και χρέος μου, κομμάτι της διακονίας μου, να ακούσω όσο μου επιτρέπει ο Θεός και οι άνθρωποι και να πω και εγώ μια γνώμη, μια συμβουλή.

-Ε τότε γιατί αυτή η συμπεριφορά

-Θα σου πω. Κάθε φορά που ανοίγω το στόμα μου να πω μία γνώμη, δεν αφήνω ποτέ το κομποσκοίνι. Η μισή διάνοια μου σκέφτεται και μίλα και η άλλη μισή προσεύχεται και ζητά απ' τον Θεό, ο,τι πω να μην είναι γνώμη δική μου αλλά γνώμη της Εκκλησίας, γνώμη των Αγίων, γνώμη Χριστού.

-Νομίζω, Γέροντά μου, πως ζητάς πολλά.

-Έχεις δίκιο. Δεν μπορώ όμως να αφήσω ανεξέλεγκτο τον εαυτό μου τα λέει ό,τι του 'ρθει και να βαυκαλίζεται ότι είναι και μεγάλος πνευματικός. Κάνω προσευχή, παρακαλώντας το Θεό να κάνει το στόμα μου στόμα Του και μένα να μ' αφήσει στην άκρη.

-Όλα καλά! Για το σημερινό όμως δεν μου είπες.

-Στην προσευχή που σου ' λεγα, βάζω και ένα ακόμα αίτημα: να μπορέσω να διακρίνω ποτέ μία συζήτηση δεν είναι για καλό. Άκουσες σήμερα: Περιγραφές αυτών που συμβαίνουν στον κόσμο, λάθος συμπεριφορές ανθρώπων, συνωμοσίες, αγωνία για αυτά που ετοιμάζουν πίσω από την πλάτη μας, πίκρα και στεναχώρια για όσους δεν συμφωνούν μαζί μας.

-Δεν έλεγαν όμως παράλογα πράγματα

-Συμφωνώ. Τα λόγια ήταν μετρημένα και οι περιγραφές λογικές και τεκμηριωμένες. Εγώ όμως είχα αλλού στραμμένη την προσοχή μου.

-Δηλαδή;

-Σε κάθε συζήτηση υπάρχει ένα σύνορο. Μέχρις εκεί! Όλα είναι λογικά και το να εκδηλώσουν οι άνθρωποι συναισθήματα και κρυφές του σκέψεις είναι ωφέλιμο. Μετά από ένα σημείο όμως, στην ατμόσφαιρα αρχίζει κάτι και σκοτεινιάζει. Τα λόγια είναι τα ίδια, όποιος όμως δεν παρασυρθεί απ' αυτά, αρχίζει και διακρίνει μικρά «ανθάκια» παθών. Οι αναλύσεις και οι περιγραφές μυρίζουν κατάκριση, εγωισμό, καταφρόνηση για τους ανθρώπους. Αν δεν διακόψει κάνεις μία τέτοια συζήτηση, τα ανθάκια αυτά γίνονται δέντρα, θα δώσουν μικρούς καρπούς και θα γίνουνε βλαβερά δώρα της Κυριακής για τους ανθρώπους που θα τρώνε τους καρπούς αυτούς ολόκληρη την εβδομάδα. Δεν έχουμε ανάγκη συζητήσεων. Έχουμε ανάγκη γαλήνης και ειρήνης. Και αυτά, σε κάποιες τέτοιες περιπτώσεις χάνονται στο όνομα του δίκιου της αλήθειας και, πολλές φορές, του ίδιου του Θεού. Αυτό το σύνορο αισθάνθηκα σήμερα ότι κάποια στιγμή ξεπεράσαμε και θελήσα με τη σιωπή να δείξω σε όλους αυτούς τους καλούς ανθρώπους ότι η συνέχεια της συζήτησης δεν ήταν για καλό αλλά για βλάβη.

-Ναι αλλά τώρα πολλοί από αυτούς φύγανε σκανδαλισμένοι.

-Μπορεί. Δεν με γνώρισαν όμως σήμερα. Έχουν ξανάρθει και οι καλοπροαίρετοι απ' αυτούς θα αναρωτηθούν· γιατί ξαφνικά ο παπά Θεόληπτος μουγκάθηκε; Αν, με λίγη καλή προαίρεση προβληματιστούν, εύκολα θα καταλάβουν ότι από κάτι θέλησαν να τους προφυλάξω. Όσοι απλώς μείνουν στην παραξενιά μου ή στην προσβολή, ούτως ή άλλως δεν θα είχαν ωφέλεια, ακόμη και να συνεχιζόταν η συζήτηση. Διότι το πρόβλημα δεν ήταν ένα επιχείρημα η μία ανάλυση παραπάνω αλλά η αδυναμία τους, να πω καλύτερα, η άρνησή τους να ακούσουν κάτι πέρα από αυτά, για τα οποία είναι ήδη βέβαιοι μέσα τους. Εσύ σκανδαλιστικές;

-Περισσότερο ντράπηκα τους ανθρώπους.

-Αυτό σημαίνει ότι είσαι καλός οικοδεσπότης στο σπίτι σου. Θέλω όμως να μ' εμπιστευτείς. Για μένα, όλοι όσοι έρχονται εδώ, γίνονται κομμάτι της καρδιάς μου και η ευθύνη για τον καθένα που διαβαίνει την πόρτα του μοναστηριού με βαραίνει πιο πολύ και από τις αμαρτίες μου.

-Μερικοί μπορεί να μην ξανάρθουν.

-Μην ανησυχείς. Ο Θεός θα τους φωτίσει και την άλλη Κυριακή θα φέρουν και άλλους.

<https://bit.ly/3ynX46g>